

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

gama
imago®

SALLY

Cum să

trăiești

vesnic

NICHOLLS

Traducere din limba engleză de LUIZA MOHONEA

LISTA NR. 1 CINCI LUCRURI DESPRE MINE

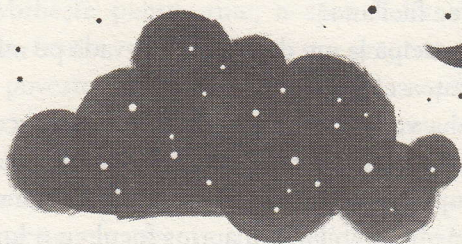
1. Numele meu este Sam.

2. Am unsprezece ani.

3. Colecționez povești și informații interesante.

4. Am leucemie.

5. Acum, când citești asta, eu probabil că nu mai trăiesc.

7 ianuarie

O CARTE DESPRE NOI

Azi a fost prima zi de școală de după vacanța de Crăciun.

Avem ore de trei ori pe săptămână – lunea, miercurea și vinerea, în sufragerie. Nu suntem decât doi elevi – eu și Felix. Pe Felix nu-l interesează să învețe nimic.

— Ce rost mai are să fii bolnav dacă trebuie să faci mate? m-a întrebat el prima oară când a venit la școală la mine acasă.

Doamna Willis, profesoara noastră, nu l-a contrazis. Dacă Felix nu are chef să lucreze, ea nu-și bate capul. Se mulțumește să-l lase să stea acolo, tolănit în scaun, criticând tot ceea ce fac eu.

— Nu așa se scrie „amoniu”! La școala mea nu-l scriam așa!

— Există o planetă numită Hercule – nu-i așa, doamnă Willis?

— De ce faci *asta*?

Felix participă la ore doar ca să mă vadă pe mine și ca s-o mai scutească pe mama lui.

În ultima vreme, doamna Willis vine cu tot felul de trucuri prin care să-l atragă. Știi genul: am făcut vulcani care au erupt de-adevăratelea, am gătit feluri de mâncare de pe vremea romanilor, am aprins focul cu o lupă.

Doar că mamei nu prea i-a plăcut ultima găselniță, fiindcă am ars din greșeală o gaură în masa din sufragerie.

Bine, de fapt chiar asta voiam, dar ne-am prefăcut că a fost un accident.

Însă, azi, doamna Willis ne-a spus:

— Ce-ar fi să scriem puțin?

La care noi am bombănit, fiindcă speram să avem iar parte de foc sau poate de-o explozie.

— Ei, haideți. M-am gândit că v-ar plăcea să scrieți ceva despre voi. Știi că amândurora vă place să citiți.

Felix s-a uitat în sus. Se juca cu doi dintre orcii mei din Warhammer, făcându-i să se atace unul pe celălalt și mârâind înfundat.

— Doar pentru că-n spital n-ai altceva de făcut, a spus el.

Eu și Felix suntem experți în statul în spital. Într-un spital ne-am și cunoscut, anul trecut.

Nu înțelegeam ce legătură era între a citi cărți și a scrie despre mine, așa că am întreat:

— Toate cărțile sunt despre puști care fie salvează lumea, fie o-ncasează la școală. N-am fi subiecte potrivite pentru o carte.

— Vorbește pentru tine, a spus Felix, ducându-și mâna la frunte și lăsându-se cu greutate în scaun. Tragica poveste a lui Sam McQueen. Un copil sărman și pricăjit care-ndură cu stoicism suferințe *greu de imaginat*, fiind obligat să stea în spitale unde n-are televizor.

M-am prefăcut că vomit. Felix și-a întins mâna către mine – pe cea pe care nu și-o ținea lipită de frunte.

— Adio, adio, prieteni dragi! a spus el și s-a prăbușit în scaun, părând că se sufocă.

— N-ai voie să mori la masă, Felix, a spus doamna Willis.

Dar îți puteai da seama că nu era cu adevărat supărată.

— V-aș ruga să faceți o încercare, a continuat ea. Vreau să aflu ceva despre voi. Nu trebuie să scrieți o carte întregă până la prânz.

Așa că ne-am pus pe treabă, eu unul, cel puțin. Felix nu și-a luat sarcina în serios. Până acum a scris: „Numele meu e Felix Stranger și”, după care s-a oprit. Doamna Willis nu l-a forțat să scrie mai mult, dar eu sunt deja la pagina a treia.

Oricum, orele sunt pe terminate. S-a lăsat liniștea. Doamna Willis se prefăce că ne evaluează, dar de fapt citește *70 de întrebuințări ale focului* pe sub masă. Felix îmi conduce orcii într-un atac fulger asupra unei plante în ghiveci, în vreme ce Columb, pisica, ne privește cu ochii ei galbeni.

În camera de alături, bucătăria, mama amestecă în supă din care vom mânca la prânz. Tata-i în

Middlesbrough, unde lucrează ca avocat. Ella, sora mea, e la școală. O școală adevărată. Școala generală de pe Thomas Street.

Nu mai e mult – iată! Sună cineva la ușă. A ajuns mama lui Felix. Orele au luat sfârșit.

DE CE-MI PLAC INFORMAȚIILE

Îmi plac informațiile. Îmi place să știu lucruri. Adulții nu pricep chestia asta. Le spui ceva de genul: „Aș vrea o bicicletă de Crăciun”, iar ei îți răspund într-o doară: „De ce nu aștepți să se apropie Crăciunul, ca să vezi dacă atunci îți mai dorești același lucru?”. Sau îți întrebi doctorul: „Cât trebuie să mai rămân în spital?”, iar el îți zice: „Hai să vedem cum te mai simți”, ceea ce, în limbajul doctorilor, înseamnă „Nu știu”.

Nu mai trebuie să stau niciodată într-un spital. Doctorul Bill mi-a promis asta. Cel mult, trebuie să merg la clinică. Dacă mă simt rău de tot, pot să rămân acasă.

Asta pentru că o să mor.

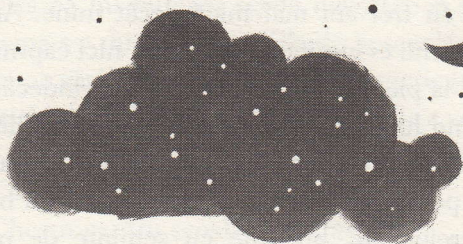
Probabil.

Moartea e cel mai bun prilej să îți se îndruge verzi și uscate. Nimeni nu-ți spune nimic. Le pui întrebări, iar ei tușesc și schimbă subiectul.

Dacă ajung să mă fac mare, o să devin om de știință.

Nu genul ăla care amestecă substanțe, ci care investighează apariții de OZN-uri, fantome și alte lucruri de genul ăsta. O să vizitez case bântuite și o să fac teste ca să demonstrez dacă strigoii, extraterestrii și monstrul din Loch Ness există cu adevărat. Sunt foarte priceput la aflat lucruri. O să aflu răspunsul la toate întrebările la care nimeni nu răspunde.

La absolut toate.

7 ianuarie

ELLA

Azi a fost prima zi de școală și pentru sora mea, Ella. De dimineață, s-a certat foarte urât cu mama din cauza asta. Nu pricepe de ce eu pot să stau acasă toată ziua, iar ea nu.

— Dar Sam nu se duce la școală! i-a spus ea mamei. Iar tu nu mergi la muncă!

— Trebuie să am grijă de Sam, i-a răspuns mama.

— Ba nu, a spus Ella. Nu faci decât să calci, să plantezi chestii și să stai de vorbă cu Buni.

Ceea ce-i adevărat.

Mama mi-a pus numele Sam după Samson din Biblie, iar tata i-a pus surorii mele numele Ella după mătușa lui. Dacă s-ar fi consultat ceva mai mult când ne-au ales numele, nu s-ar fi pricopsit cu doi copii pe nume Sam și Ella, dar e prea târziu ca să mai schimbăm ceva. Oricum, cred că tatei i se pare haios că ne poate striga „salmonella”.

Ella e cu trei ani mai mică decât mine. Are părul negru, iar ochii ei luminoși, nici verzi, nici căprui, te duc cu gândul la pietrele alea cu proprietăți vindecătoare pe care le vând hipioții. Dintre toți membrii familiei mele, numai ei îi pasă de felul în care arată. Buni umblă în pantaloni peticiți și veste căptușite, în ale căror buzunare își ține creioanele, plicurile cu semințe de plante și biletele de tren. Cât despre mama, toate hainele ei sunt vechi de cel puțin un secol. Însă Ella mereu face caz de felul în care arată. Are o cutie mare plină cu sticlucțe de oă, în care și-au găsit loc și cosmeticele mamei, pe care oricum nu prea le mai folosea.

— De ce nu le mai folosești? a întrebat-o Ella. *De ce?*

Ella pune mereu întrebări. Buni zice că sora mea s-a născut punând o întrebare, la care încă nu i s-a răspuns.

— Chiar așa? a spus Ella când a auzit asta. Care era întrebarea?

Am râs cu toții.

— Unde sunt? a spus mama.

— Cine sunt toți oamenii ăștia caraghioși? a completat Buni.

— Ce *caut* aici? a adăugat și tata. Trebuia să fiu o prințesă!

— Cine te-ar face *pe tine* prințesă? am spus eu.

S-a făcut după-amiază, iar eu încă scriu. Pun pariu că aș putea scrie o carte întreagă fără prea mare greutate. Aveam de gând să continui după plecarea lui Felix, dar Maureen, de la biserica la care merge mama, a trecut pe

la noi, așa că nu puteam scăpa nevizitat. A plecat abia când mama s-a dus s-o ia pe Ella de la școală. Când s-au întors, m-au găsit stând la masa din sufragerie și rumegând în minte titlul „Întrebări fără răspuns”. Ella a venit în fugă la mine.

— Ce faci?

— Chestii pentru școală, i-am răspuns.

Mi-am îndoit brațul peste pagină. Ella mi s-a așezat fix în spate, ca să tragă cu ochiul peste umărul meu.

— *Ella*. Am treabă, am atenționat-o eu.

N-am fost prea inspirat când i-am spus asta. A început să mă tragă de braț.

— Lasă-mă să *văd*.

— *Mama!* m-am văicărit eu. Ella nu mă lasă să-mi fac temele!

— Sam nu mă lasă să *văd*!

Mama vorbea la telefon. A venit până la noi cu el lipit de piept.

— Copii! Potoliți-vă! Ella, lasă-l pe fratele tău în pace!

M-am strâmbat la Ella. Ea s-a aruncat pe canapea.

— Nu-i corect! Mereu îi dai lui dreptate!

Ella și mama se ceartă *încontinuu*, iar Ella spune mereu că nu-i corect. Pun pariu că ăsta-i singurul motiv pentru care am câștig de cauză: nu mă port ca un copilaș răsfățat, așa cum face ea.

Mama a lăsat telefonul și s-a dus la Ella.

— Pleacă de-aici! a țipat Ella și a urcat la etaj.

Mama a lăsat să-i scape un oftat prelung. S-a apropiat de mine. Am închis blocnotesul, ca să nu vadă ce scrisesem.